

הארט השבת

אמרים פנינים וסיפורים על פרשת השבוע

פרשת כי תצא
תשפ"ב

גיליון 128

א לעבטיגער שפּת

מאת הרב יהודה צבי שפירא רב המוסדות

הקם תקים עמו

פניני פרשה

כי תצא למלחמה על אויבך (כא י)

במסכת קידושין (דף ל':) דהכתוב מדבר על המלחמה ביצר הרע. ולאור כך יש לדייק בקרא שכתוב: **כי תצא למלחמה, ולא יכי תילחם** וכדומה, דעצם ה'יצאה' למלחמה הוא כבר חלק ממלחמת היצר, וכאמרם (ברכות ה:): **אמר ר' שמעון בן לקיש לעולם ירגיז אדם יצר הטוב על יצר הרע. ובלקוטי מוהר"ן (ו):** שהיצר הרע תמיד נוקש באדם ועל האדם להילחם בו, והוא: **כי תצא** – לצאת ולהילחם, והוא ע"ד המובא (סנהדרין עב:). **הבא להרגך השכם להרגו.**

כי תצא למלחמה על אויבך ונתנו ה' א' בידך

אפ"ל **בידך** ענין **תפילה**, וכמובא בליקוטי מוהר"ן (תורה ז) עה"פ (שמות י"ז): **ויהי ידיו אמונה**, ותרגומו: **פרישן בצלו**. דבכוח התפילה זוכים ל: **ונתנו ה' אלוך בידך**. ואפשר להוסיף **בידך** גימ' ל"ו דרמוז על הצדיקים וכמובא (סוכה מה: סנהדרין צו:). והוא: **ונתנו ה' א' בידך** - כוח התפילה **זכות הצדיקים**, וכמובא מעלת תפילתם על בני".

ובכתה את אביה ואת אמה ירח ימים (כא יג)

ירח ימים – דא הוא ירחא דאלול (זוהר חדש). ואפ"ל בדבריו. **אביה אמה** (עם התיבות והכולל) גימטריא **אלול**.

כן אפשר להוסיף דכתוב **ירח** ולא **יחודשי** ע"ש ה'ירח' דענינה **תשובה** וכדדריש (חולין ס: שבועות ט). **אמר הקב"ה הביאו עלי כפרה על שמיעטתי את הירח**. ובלקו"מ (א תנינא): **על כן עשה עמנו חסד וקבע יום הדין ראש השנה בראש חודש, שאז כביכול הוא יתברך בעצמו מבקש כפרה, בבחינת הביאו עלי כפרה, הנאמר ב"ח, ועל כן אין לנו בושח ביום הדין לבקש כפרה, מאחר שהוא יתברך בעצמו מבקש אז כפרה, וזהו הדגשו של ירח' הרמוז לתשובה.**

ויסרו אותו ולא ישמע אליהם (כא יח)

אפ"ל, מכיון דויסרו אותו דהכבידו עליו העול בדרך של **ויסרו**, או אוו התוצאה **ולא ישמע אליהם**. ובמנורת המאור (נר ג כלל ב) על ענין החינוך: **לא יכוף אותם תמיד בשיטות וביסורים של דברים קשים, אלא, פעמים יכוף ופעמים יגזים ופעמים יפייס, כפי טבע התלמידים וכפי השעה**. וכבר הדריכו רבותינו באמרם (סוטה מז:): **"לעולם תהא שמאל דוחה וימין מקרבת"**.

והיה עמך עד דרש אחיך והשבות לך (כב ב)

הנה כבר מובא על פסוק זה, דקאי על התקרבותם של בני"א אליו ית', וכמובא בליקוטי מוהר"ן (קפ"ח) שהצדיק מחזיר את האבדות שנאבדו ע"י העוונות, והוא משיבם לאחר שדורש אם הוא רמאי או לא. ואפשר להוסיף עוד דתיבות **עד דרש אחיך**

זכה ר' משה לזכות את תושבי העיר במקווה כמה שנים, והקים דור של צאצאים יראים ושלמים, הוא נספה על קידוש השם בשנות השואה הי"ד.

יצוין הוסיף ר' לוי יצחק: שבתחילה אנשי העיר זלזלו שמקרבם אדם מסוכן, שאין סיכוי שיחזור בתשובה, אך לאחר שזיכה אותם במקווה, וכן הקים 'הכנסת אורחים' בביתו, נוכחו בצדקת דרכם של חסידי ברסלב, המקרבים יהודי כל זמן ששם יהודי נקרא עליו, ואין שום יאוש בעולם כלל, ולא ידח ממנו נדח.

בעצם, אתה עושה לעצמך

ועוד זאת יש לנו לחדד – וביותר כשעומדים לפני יום הדין, דבכך שמזכים את חברינו-מזכים אנו בעצם לעצמנו אנו, אנו מרוויחים מכך רבות:

היה פעם איש טוב לב, שהודיע: כל הרוצה ללוות מעות יבא וילווה. רבים באו ללוות ממנו.

כעבור זמן, כשעיין בפנקס החובות – שם לב; שאף שהיטיב עם בני אדם, אין איש שם על לב לפרוע חובתו. והיה לו מכך עגמת נפש מרובה.

בין הלווים המרובים היה אחד שהפסיד כל מעות ההלוואה במסחר שעשה, לא היה לו לפרוע חובו, והיה לו ייסורים גדולים שאין לו לפרוע חובו, הוא חש שאינו יכול להתעלם מהמלווה הטוב, מלהחזיר את הלוואתו.

אומר ועושה; ומיודעינו בא למלווה ושטח לפניו את סגור לבבו, שאף שהגיע זמן הפירעון – אין לו לשלם כי הפסיד את מעותיו.

בשמוע זאת העשיר, נענה לעומתו באמרו: לא מעותיך המה שמעיקים עלי, כי מה נחשב אצלי יסך קטן! כזה שאתה חייב לי – נגד 'הסך הכוללי של כל היבעלי חובות' המרובים שמסתכמים לאלפים ולרבבות רבים.

אך זאת אבקשך, שתלך ללווי הרבים, ותתבע מהם חובתם. תזכיר להם שהם חייבים לי כך וכך מעות, ואף אם הם לא יפרעו ויטלעו את כל החוב, רק כל אחד יסלק במעט מחובו, הם יעלו עשרות מונים מסך כל הסכום שהנך חייב להחזירני, וינוכה לך חובך.

והנמשל אומר רבינו (חיי מוהר"ן): הבה ונזכר אחרים, נעזור להם בהחזרת חובתם לפני בוראם, ומכך ינוכה גם חובתנו אנו, כי על כן שמח הוא המלווה הגדול בהחזרת החובות של בני עמנו ישראל. נצלאל!

שירת הפרשה

לא תרָאָה אֶת שׁוֹר אֲחִיךָ אוֹ שֵׁי נֶחְדִים
הֶקָם תִּקָּים עִמּוֹ אֶת מִשְׁאֹתָיו הַכְּבֵדִים.

בְּכֵל דְרָגָה וּמִצֵּבָה, הִיָּה עִמּוֹ לְעִזּוֹ וּלְתַמְכוֹ
מִלְּה טוֹבָה, עִידוּד וְהֶאֱרַת פְּנִים לְעִבְרוֹ.

הָשֵׁב אֶת רוּחוֹ הַנִּכְאָה בְּאֶמְרִים נְעִימִים
הוּא מְיַחַל וּמְצַפֶּה לְכֶךָ זֶה עֵינֶךָ וְעִידְנִים.

תִּאֲמַצְנוּ וּתְחַזְקֶנּוּ – עַד אֲשֶׁר יָשׁוּב עַל כְּפוֹ
בְּאֶהְבֶּת רַעִים וּבְחֻקְמָה – הֶקָם תִּקָּים עִמּוֹ.

בפרישיתנו יש פסוקים של חסד ועזרה לזולת הטמונים בכמה מצוות, וביניהם: "לא תראה את שור אחיך או את שיו נדחים, והתעלמת מהם - השב תשיבם לאחיד".

בדברי השל"ה הק': אם באבדת ממון, כך הזהירה אותנו התורה, באבדת נפש על אחת כמה וכמה, שאסור להתעלם מהם - אלא: "השב תשיבם", החזירים לכור מחצבתם, והאר בהם יראת שמים.

גם לנפש כזאת – צריכים לעזוב עמו יחד

ובדברים המתיישבים על הלב בעבודה נעלה זו - מכניס אותנו רבי נתן בערבות דבריו (ליק"ה פריקה וטעינה א טו): דמצות פריקה וטעינה, כשרואה חמור רעהו רובץ תחת משאו - שקשה להגביהו מגודל המשאוי שמונח עליו. דזהו רומז על משאוי העונות, כמו שכתוב: כמשא כבד יכבדו ממני. ועל כן יכול להיות - שיעלה על דעתו לחדול מעזוב לו, בבחינת: וחדלת מעזוב לו.

כי ידמה שקשה להעלותו מגודל המשאוי שעליו. אבל השי"ת רחום וחנון, ע"כ הזהיר ברחמינו: עזוב תעזוב עמו, שאפילו נפש כזאת צריכים לעזוב, לעזור ולהשתדל בכל כוחו להגביה ולהעלותו...

להרים את האדם מנפילתו בכוח האהבה

ומעניין לעניין באותו ענין, בהמשך דבריו: "כי תראה חמור שונאך רובץ ותחת משאו": 'חמור' מרמז על חומרו של אדם שאינו יכול לישא עליו משאוי, עול התורה - ונופל ח"ו. כי צריכים להיות כישור לעול וכחמור למשאוי. ולכך צוותה התורה; לבלי להתעלם ממנו, רק: עזב תעזוב עמו, לעזרו, לקרבו ולהרימו מנפילתו. כי צריך לדון כל אדם לכף זכות. וזהו מצות: עזוב תעזוב, שעיקר המצווה היא האהבה, וכתרגום אנקלוס: 'מישיבך תשיבך מה דבלבך עלוהי. כי בכדי להרים האדם מנפילתו הוא רק על ידי האהבה, ע"י שדנים אותו לכף זכות.

לא דוחים ולא מרחקים...

וכה היה סיפוריו של רבי לוי יצחק בנדר (דיבורי אמונה): ביאומי היה יהודי בשם "משה צדוקי" (משה בן צדוק), שהיה רחוק מתורה ומצוות. כשנפטר אביו, הגיע משה לקלוז לומר קדיש. בשאר בתי הכנסיות בעיר לא נתנו לו להיכנס מפני 'מעשיו הטובים', אולם אצלנו לא דוחים ולא מרחקים.

בתחילה אפילו לא הניח תפילין, ואז ניגש אליו ר' יענקל' זייטאמר באמרו: 'משה, אם אתה כבר נכנס - הנח גם תפילין, הדיבורים הפשוטים השפיעו עליו, ואט אט החל לקיים עוד מצוות, לגדל זקן ופיאות. ולא פעם ראהו עם דמעות ליד ה'יתהלים', והליקוטי תפילות'.

וכשסגרו את המקוואות, אמרתי לו: 'משה אתה יודע היטב מה שפעלת בחיך... ראה שיהיה לנו מקווה, זה יהיה תיקון גדול לנפשך (תשובת המשקל). ואף שזה היה מאוד חמור אצל הקומוניסטים, חפר מתחת לארורות הסוסים שבחצירו חפירה עמוקה ומצא מעין מים, ועשה שם מקווה קרה וקפואה מאוד, באם היו מחממים אותה, היו עולים על כך מגילוי העשן. כן הלשינו עליו פעם, אך כשבאו לבדוק – הצליח להסוות זאת היטב וניצל בניסים.

הַמִּשְׁךְ הַיּוֹמִי פְּרִשָׁה

בגמטריא 'תרי"ג' (עם ארבעה אותיות ד-תרי"ג) דעיי המצוות שבים ומתקרים אליו ית', וכמובא שימצוה' הוא מלשון התחברות (ליק"ה נס"ד ד) דזהו: 'והשבות לו', התחברות מחדש אליו ית' ע"י המצוות.

"לא תראה את חמור אחיך או שורו נפלים בדרך" (כב ד)
 'חמור' רומז ל'תורה' ע"ד הכתוב 'ישכר חמור גרם', דקאי על התורה. 'שור' רומז על 'יוסף הצדיק', כדברי הכתוב 'בכור שורו הדר לו' – ענין קדושה.

דבעוברי דרכים - צריכים חיזוק מיוחד בתורה וקדושה. בעניין התורה כבר מובא בחז"ל (אבות ג ז) על ההולך בדרך ומפסיק ממשנתו, וכן ישנו ציווי מיוחד של 'ובלכתך בדרך' דשם צריכים התחזקות יתירה, כמובא.

וכן הוא בענין קדושה שצריכים זהירות מיוחדת בדרכים, וכמובא בספח"ק על הא ד'כל הדרכים בחזקת סכנה'. וביליקוטי מוהר"ן (לא) עה"פ 'ההסכן הסכנתי' דהדרכים תלויים בשמירת הברית. וזהו: 'לא תראה חמור או שור' – דזהו תורה וקדושה - 'נפלים בדרך' – ששם נצרכים זהירות יתירה – לבל ליפול ח"ו בכך.

ובהמשך הפסוק 'הקם תקים עמו' – שדייקא בדרך יש את התקומה, וכמובא על התקונו דרכים להעלות ניצוצות קדושה שם. ובישיות הר"ן (פ"ה) שבכל מקום שהאדם הולך לשם יש לו מה לתקן, אך יזהר שלא להיכשל ח"ו.

"ועשית מעקה לגגך" (כב ח)

'גגך' בגימטריא 'הוי"ה', דהא האדם מרכבה לשכינה (סידור הארי"י בתפילה לפני התפילה) ולכך יש לו להיזהר דלא יחולל שמו ית' דזהו 'מעקה לגגך'.

וכן אפ"ל ע"פ המובא בהלכה (משנה ברורה א ס"ק ד) על הזהירות בשם הוי"ה ש'שבועים ב'בית הכנסת' לפני העמוד. וזהו 'מעקה' – שמירה לשם הוי"ה.

וכן אפ"ל ע"ד הפסוק 'לא תשא שם ה' לשוא' וכמובא בזוהר על חומרת הענין של שם שמים לבטלה, וזהו 'מעקה לגגך'.

כן אפ"ל ע"פ דברי ה'ינועם אלימלך' על פסוק זה: 'ד'התורה' נקראת בשם 'גג' דמגנה ומצלי על האדם, 'צריך שלמודו יהיה בהכנעה' וזהו 'מעקה' לשון עמק והשפלה'. וזהו גם בכאן 'מעקה' – 'השפלה והכנעה אליו ב'ה', וביליקוטי מוהר"ן (קצ"ד) דהאיך אפשר לרצות כבוד בהיכל המלך.

"כי יפל הנפל ממנו" (כב ח)

אפשר לדייק בקרא 'כי יפל' – מכיון שהוא - 'הנפל ממנו', שהוא נפול בעיני עצמו הוא. וביליקוטי הלכות' (ציצית ז ט): עיקר התגברות עמלק היה לגרש ולרחק הנפשות החלושות שבישראל, בבחינת (דברים כה) ויזנב בך כל הנחשלים אחריו, וכדברז"ל (תנחומא תצא י"ו) שכל מלחמתו היה על אותו שהיה הענן פולטן.

"אשר קרך בדרך ויזנב בך כל הנחשלים אחריו" (כה יז)
 ביליקוטי הלכות' דקאי על תפילה שעמלק מכניס קרירות מלאמתו בכוחה. ואפ"ל בדבריו: "קרך בדרך" בגימטריא: 'כח התפילה', דזה עמלק רצה לקרר.

ועוד בדבריו: דעמלק מתגבר ב'כל הנחשלים אחריו' – החלושי כוח. ואפ"ל, דהר"ת של 'כל הנחשלים אחריו' הם כ"ו כמנין הוי"ה, להראות שהקב"ה נמצא אצלם. והס"ת 'כל הנחשלים אחריו' הם במנין אות 'צדי"ק' ע"ד: 'ועמד כולם צדיקים', חיזוק שבכל אחד יש נקודת צדיק והקב"ה עמו, ועליו להאמין בכוחו. בתוך ההסתרה - החלישות כוח של עמלק - שם נמצא ומרומז חסדים ורחמים.

סיפורים מאירים

סיפורי פרשה בנושאת רביה"ק מוהר"ן מברסלב ותלמידיו ז"ע

"ואת הבנים תקח לך" (דברים כב ז)

כשתיטלו ידיים לסעודה אספר לכם!

ידוע היה החסיד הנלבב רבי שמואל הורביץ זצ"ל - בדקותו הרבה בעבודתו בקודש, כחד משרפי מעלה. אך עם כל זאת הקדיש מזמנו היקר לחינוך צאצאיו.

וכך סיפר החסיד רבי יונה לבל - לאחר שהתארח פעם בסעודת השבת אצל ר' שמואל בלשונו: 'היית בבית עני ואביון, אבל מדברים שם כל כך מעולם הבא - כאילו הם נמצאים שם, יושבים הם בביתם הקפוא ומתענגים מהעולם הבא'. ועל אף שמתשבותיו של רבי שמואל היו משוטטות בהשגותיו הגבוהות, היה מוריד עצמו אל בניו ואורחיו, בסיפורים ודיבורים המת"שבים על הלב.

כך גם הייתה עבודתו בסעודת 'מלוה מלכה' שהיה יושב עם כל בני הבית כבשאר סעודות השבת, כשנוות ביתו הייתה מבשלת תבשיל חדש במיוחד לסעודה זו. רבי שמואל היה יושב ומספר סיפורים מ'הבעל שם טוב' ומגודל סעודה זו, והיה מחזק את ילדיו שיאכלו גם הם. ופעמים היה; בפרט בשבתות החורף שבטעמים היו כבר ממאכלי השבת, ולא חפצו לאכול טוב, אך ברעבונם למוצא פיו בסיפורי הנפלאים - היו מבקשים ממנו שידבר ויספר, ותשובתו הייתה: "כשתיטלו ידיים לסעודה אספר לכם..."

"ולך תהיה צדקה לפני ה' אלוקיך" (דברים כג ו)

סודו הגדול של כווך הספרים

בעיר טעפליק שבאוקראינה, התגורר חסיד ברסלב יקר ושמו ר' אהרן יוסף גערשונוב, לפרנסתו הייתה לו חנות בדים, ומי מהתושבים שהיה זקוק לבד, היה סר לחנותו והוא קיבלו במאור פנים, מדד לו את הכמות הדרושה, ואף הוסיף מעט כמו שנפסק בהלכה.

סוחר ישר היה ר' אהרן יוסף - ידעו כולם, שמי שחפץ לקנות אצלו בד, עליו לערוך את קנייתו רק בשעות שלפני הצהרים. בשעות אחרי הצהרים סגורה ומסוגרת. וגם זאת כולם ידעו הסיבה לכך: כי בשעות אלו יושב ר' אהרן יוסף בבית הכנסת, שם הוא הוגה בתורה בהתמדה רבה, מתענג הוא בנעימות הגדולה שיש בתורה.

עד אחרי תפילת מעריב היה שקוע בתורה ועבודה, אחרי התפילה, היה מקדים לעלות על יצועו, ובשעת חצות כשכל החנונים נמים את שנתם, היה קם בזריזות של נער ורץ לשפוף את שיחו בין עצי היער, ולאחר מכן היה ממשיך להגות בתורה ובתפילה בשעת עת רצון זו של אשמורת הבוקר, ובסיום התפילה ואכילת פת שחרית, היה פותח שוב את חנותו.

למרות שלא הייתה חנות זו פתוחה שעות ארוכות - רבו בה הקונים, והוא הצליח בה מאוד. הקדוש ברוך הוא הזן את כל העולם, לא נטש את החסיד - אשר עובד בחנותו רק כדי מחייתו, ובשעות הספורות שהייתה חנותו פתוחה - רבו בה הקונים.

אך ברבות הימים, כשזקנו כבר הלבין, מכר חנותו עם כל הסחורה ועקר את דירתו לעיר טולשין, שם התיגורו רבים מהחסידים, שקיבלוהו בשמחה ובמאור פנים. ידעו כולם את מנהגו הטוב, לנטוש את הבדים ולהגות בספרים הקדושים.

בעירו החדשה לא שב ר' אהרן יוסף לעבודתו בה הורגל; אלא החל לעסוק בכריכת ספרים, אותם קיבל מתושבי העיר כשהם קרועים ובלויים, ותחת ידו הפכו לחדשים, הדביקים וקשרם בדבוק וחוטאים, ובשמחה החזירים לקונים המרוצים, ושוב יהגו בהם תלמידי חכמים. אך מה קרה לו לחסיד המתמיד? מדוע שינה את ממנהגו מתמיד? שקוע הוא בעבודתו לילות כימים, ואף בערבי שבתות יומים טובים, כפוף הוא מעל הספרים, ורק כשנראה ראשוני הצועדים לבית הכנסת לשבת מוכנים, נפרד הוא מהספרים והחוטאים ולשבת נכנס ברגעיים האחרונים. היתכן הדבר, שבשנותיו האחרונות - שקע באהבת הממון וההבלים? השכח את דבקו ביראת האלוקים? תמהו החסידים, אך המשיכו לכבדו כבמידת הראשונים.

והנה הגיע הזמן של החסיד להיפרד מהעולם ולעלות למרומים, לקחת את התורה והמעשים הטובים שצבר לעצמו רבות בשנים, ולתת דין וחשבון לפני שוכן מרומים.

באותם שעות ורגעים אחרונים, פנה לאחד מרעיו החסידים: "טרים היפרדי מכם רעים יקרים - אגלה את אוזניכם בסודותיי הכמוסים שלא תהיו חלילה חושדים כבשרים. דעו! כי למרות מנהגי כל השנים למעט במלאכה, ולהרבות בעבודת האלוקים, שרתה הברכה במסחר הבדים וצברתי די כסף למימם הנותרים, ואת כל רווחי מכריכת הספרים הייתי מפורעניי ואביונים. עשיתי לילות כימים, ואף ערבי שבתות וחגים - למען אחי שלעזרתי הם זקוקים, לפרנסם ולתמכסם בסתור, ולכן עבדתי קשה לילות וימים..."

שעמו החסידים את סוד הדברים, ולמדו פרק בהלכות חברים, לדון לכך זכות תמיד צריכים, כך לא נכשלים לחשו בכשרים המרבים בסתור - בצדקות וחסדים גדולים.

מן הספר 'הראשון לישע' המערים | מנצלים את חדש אלול

לְדַמּוּס יִקְרִים! נִמְצָאִים אֲנֻּ בַּחֹדֶשׁ אֱלוּל, חֹדֶשׁ זְמַן שְׁאֲנֻ מִתְכַּוְּנִים בִּימֵים אֵלוּ לְקֵרָא יוֹם הַדִּין הַקָּרוֹב וּבָא. הִבָּה וְנִחְשָׁב - אִם חָלִילָה יֵשׁ לְאָדָם מִשְׁפָּט קָשֶׁה מְאֹד - כְּמָה הוּא הָיָה מִתְאַמֵּץ וּמִשְׁתַּדֵּל לְפָנֵי הַמִּשְׁפָּט - לְשֹׂכֵר סְגוּרִים טוֹבִים לִזְכוּת בְּמִשְׁפָּט.
 וְאִם חָלִילָה יֵשׁ לְאָדָם מִשְׁפָּט שֶׁל חַיִּים, כְּמָה הוּא לֹא הָיָה נֹחַ לְפָנֵי הַמִּשְׁפָּט - הוּא הָיָה עוֹשֶׂה הֵלל - כְּדִי לְחַפֵּשׂ עוֹד סְגוּרָרָה, עוֹד לִמּוּד זְכוּת בְּכָדִי שִׁיעָרָא זְכָאִי בְּמִשְׁפָּט.

וְכַעַתָּה, שְׁאֲנֻ עוֹמְדִים לְפָנֵי הַמִּשְׁפָּט שֶׁל ראש השנה, שְׁזָה מִשְׁפָּט שֶׁל חַיִּים - כְּמָה יֵשׁ לָנוּ לְהַשְׁתַּדֵּל לְמִצָּא זְכוּיוֹת, עוֹד וְעוֹד מַעֲשִׂים טוֹבִים, הֵלל בְּכָדִי שְׁנִזְכָּה בְּמִשְׁפָּט לְחַיִּים טוֹבִים.
 הָיָה זֶה הַחֲסִיד רַבִּי מֹשֶׁה ר'וֹסֶלְבְּסְקִי שְׁהָיָה בַעַל צְדָקָה גְדוֹל, הוּא הָיָה תּוֹרֵם אֶת הַסְּעוּדוֹת בְּראש השנה לְאֵלוּ שְׁבָאוּ לְהַתְקַבֵּץ לִקְבוּץ הַקְּדוּשׁ בְּאֹמְנוֹ. וְהָיָה אֹמֵר: שְׁהוּא מְבַקֵּשׁ מִהֶשֶׁם יִתְבָּרַךְ שִׁיתֵּן לוֹ פְּרָנְיָהּ בְּשַׁפַּע בְּכָל זְמַן הַשְּׁנָה שְׁיִסְפְּקֵי לוֹ גַם עִבּוּר כָּל חֹדֶשׁ אֱלוּל, כְּדִי שְׁיִזְכֹּל בַּחֹדֶשׁ זֶה לְעֵסֵק רַק בְּתוֹרָה וּבְתַפְּלָה, וְלִהְיוֹת פְּנוּי עִבּוּר אֲרָגוֹן הַסְּעוּדוֹת בְּזְמַן הַקְּבוּץ בְּאֹמְנוֹ, וְלֹא לְעֵסֵק לְפָרְנְסָתוֹ. וְאַכֵּן זְכָה לָכֵךְ, וְכֵן חֹדֶשׁ אֱלוּל שְׁלוֹ הָיָה פְּנוּי רַק לְתוֹרָה וְתַפְּלָה, וְחֻסְדִּים גַּם אֲנֻ נִרְאֶה שְׁחֹדֵשׁ אֱלוּל יְהִיָּה פְּנוּי - לְחַפֵּשׂ מַה שְׁיִתְרַב זְכוּיוֹת וְדַבְּרִים טוֹבִים - בְּתוֹרָה וּבְתַפְּלָה, בְּחֻסְדֵּךְ וּבְכָל הַמִּצְוּוֹת, וְנִזְכָּה בְּמִשְׁפָּט הַגְּדוֹל - שְׁיִהְיֶה לָנוּ שְׁנָה טוֹבָה וּמְתוּקָה אֲמֵן.

**כשאנו נמצאים
בימים של השפעת
חסדים ורחמים -
נכין כלים ראויים
לקבל זאת
השפע...
"כלים ריקים אל'
תמעיטי"
(מלכים ז 7)**

